

Poupehan aan de Semois

1-4 mei 2014

Pol en Denise, Jos en Liliane, Wilfried en Josée, Stijn en Deborah, Ron en Liliane, Philippe en Chris, Guido en Kris, Erika en Mark, Kris en Marc.

Het is al avond als ik, een dagje later dan de rest, op camping d'Houlistfontaine toekom en vraag naar een groep kajakkers uit Schoten. Schoten? Dat is Antwerpen, ja toch? Ja, die zitten aan het einde van de camping, tegen het water aan. Terwijl ik er op een slakkengangetje naar toe rij, bedenk ik mij dat ik hopelijk niet te vaak naar het toilet moet 's nachts, het lijkt het einde van de wereld wel. Kajaks zijn er niet te bespeuren en al helemaal geen bekende gezichten. Het blijkt een voetbalploegje te zijn dat hier jaarlijks komt verbroederen.

"Onze diehards" warmen hun voeten aan de restjes van de barbecue (gelukkig heel wat dichterbij het sanitair), de rest van S.K.K. zit in hun respectievelijke caravan. Ik zet mijn tentje op en schuif bij het vuur aan.

Ik wordt gewaarschuwd niet te veel in het donker langs de oever te struinen: Erika had al onzacht met de oneffenheden in het terrein kennis gemaakt en was, samen met Mark, gehandicapt naar huis vertrokken nog voor hun kano het water geproefd had. Water was er trouwens ook niet veel en vooral de laatste kilometers van Bouillon naar Poupehan waren best lastig voor wie met een volle blaas in zijn boot zat.

Die nacht was ik overigens, dankzij enkele ontspannende biertjes, blij dat we niet al te ver van de receptie stonden.

"Fris uitgerust" kruip ik de volgende morgen mijn tentje uit. Pol staat al te popelen om te vertrekken. Enkelen willen liever de benen strekken in de omgeving dan in de kajak. Ron en Liliane gaan de motor op richting Frankrijk. Ron stelt me voor om zijn kajak te gebruiken, iets waar ik gretig op in ga: een Prijon Yukon Expedition is toch wat handelbaarder bij weinig water dan mijn wildwaterboot(je?).

Met zijn vijven vertrekken we wat later stroomafwaarts: Kris, Philippe, Pol, Stijn, Wilfried en ik. De Semois slingert zich in een gezapig tempo rond de heuvels. Vaak moet je je een weg banen door het tapijt van waterranonkel en hoor je de kajakbodem over de rivierbedding schuren. Waterspreeuwen en een ijsvogel scheren over het water. Ik vind de Semois nog altijd één van de mooiste rivieren van ons landje.

Bij Rochehaut kruisen we de eerste keer het pad van "La Bouillonante": een loopwedstrijd voor de avontuurlijke joggers. De ware trailrunners kunnen er hun hartje ophalen: 56 km lopen met een hoogteverschil van 2400 m! (Voor wie zich ons weekendje Rochehaut 2012 herinnert: een sprintje langs de ladders en hellingsgraden van gemiddeld 25% vormen onderdeel van het parcours.)

Ter hoogte van Alle-sur-Semois houden we een middagstop en vroeger dan verwacht komen we bij de auto's aan in Vresse. Er wordt even overlegd: doorvaren of er de brui

aan geven ? Stijn en ik lusten best nog wat rivierwater, de rest kiest voor een meer geperfectioneerde versie.

Terug in Poupehan kapen we Deborah weg van een terrasje: tijd om het gedrag van de nieuwste Zweedse bolide uit te proberen. Terwijl een stroom joggers in Bouillon toekomt (de snelste deelnemer klokte de 56 km af in 4 uur, 33 minuten en 33 seconden) starten wij onderaan de burcht weer aan de afdaling.

Onderweg kruisen we letterlijk nog 2 maal het pad van de wedstrijd : ze maken gebruik van een wad om de rivier over te steken. (Voor de wandelaars onder de SKK-ers : “gué” op een stafkaart duidt op een doorwaadbare plaats, geen brug!).

Het schiet wonderwel op. Als alles meezit, kunnen we nog samen met de anderen aan tafel gaan. We hebben om 7 uur afgesproken in het dorp. Iets te overmoedig houden we een korte pauze op een eilandje. Waar ik echter geen rekening mee gehouden heb, is de bijzonder laxerende werking van grapefruit ofte de pomelmoes. “Lekker sappig en veel vezels” gooien roet in het eten van de snelle doorstroming. Onder afkeurend/bewonderend gemompel van de overige tafelgenoten, vervoegen we hen na het voorgerecht in het restaurant.

Terug op de camping, genieten we nog wat na bij een fonkelende sterrenhemel en een knisperend vuurtje. (NB. Gelukkig bestaan er aanmaakblokjes). Zelfs het dronken gebral van de Antwerpse spionkop kan de sfeer niet bederven.

s’ Morgens staat er rijp op het tentzeil. Langzaam ontdooien we uit de winterslaap. Een knalblauwe hemel belooft weer een schitterende dag. Het peil van de rivier is zienderogen gedaald.

Eén van de voordelen van een tentje t.o.v. een caravan, is het feit dat je heel wat mobieler bent. Als je daarbij nog op een goed boek, de welwillendheid van Deborah en Ron’s kajak kan rekenen, is de stap naar een laatste dag te water snel gezet. Na een picknick in Vresse meren Stijn en ik af, waar we de dag ervoor geëindigd zijn.

De vrees regelmatig te stranden is letterlijk ongegrond. We kabbelen de rivier af. Een ree blijft even nieuwsgierig aan de oever staan om dan met grote sprongen in het bos te verdwijnen. Grote forellen schuilen onder de ranonkelslingers. De spanning stijgt ten top wanneer een knobbelzwaan eerst Stijn en wat later mezelf op de korrel neemt.

Een boogschuit voor de brug van Bohan, ons eindpunt, omzeilen we de barrage : er liggen o.i. wat teveel stenen om er onbeschadigd door te raken.

Goed getimed komen we zowat tegelijk met Deborah aan. We kleden ons om, leggen de boten op het dak van de Volvo, drinken nog een welverdiend biertje/wijntje en keren terug naar Vresse, waar mijn stalen ros op ons wacht.

Aangesterkt met forel én everzwijn keren ook wij een uurtje later voldaan en rood verbrand naar Schoten terug.

Marc